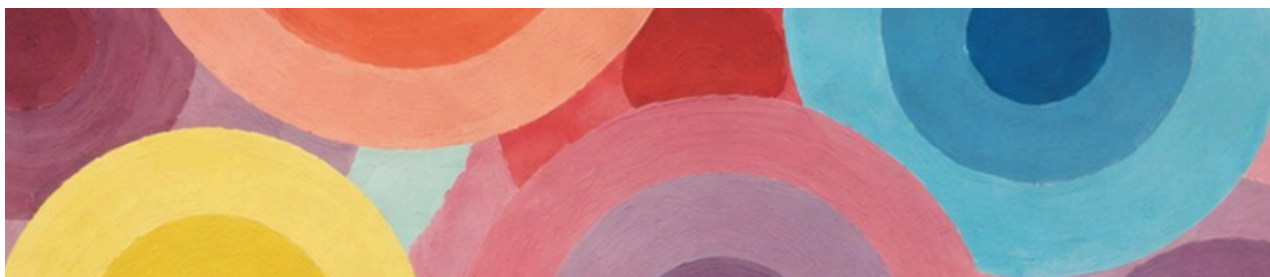

SAMORASTNIK

ŠOLSKO GLASILO OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA JESENICE

2025/26

Samorastnik,

glasilo OŠ Prežihovega Voranca Jesenice
Maj 2026

Glasilo so pripravili učenci izbirnega predmeta šolsko novinarstvo in ostali učenci OŠ PV ter posamezne učiteljice, nekaj prispevkov pa je nastalo v sodelovanju z učenci izbirnega predmeta šolski radio in njihovo mentorico Zdenko Kersnik.

Mentorica: Anita Malić Cumbo

Literarni prispevki so nastali pod mentorstvom učiteljic slovenščine oziroma razredničark, likovni pod mentorstvom učiteljice likovne umetnosti oziroma razredničark.

Ilustracija na prvi strani: Mia Šolak, 7. c

Haikuji na zadnji strani: Adna Huseinbašić in Klara Penev, 7. c

Natisnjeno v šoli, 50 izvodov

Dragi bralci,

leto je naokrog in pred vami je ponovno Samorastnik, bogat in pisan pregled osrednjih dogodkov, ki so zaznamovali letošnje šolsko leto.

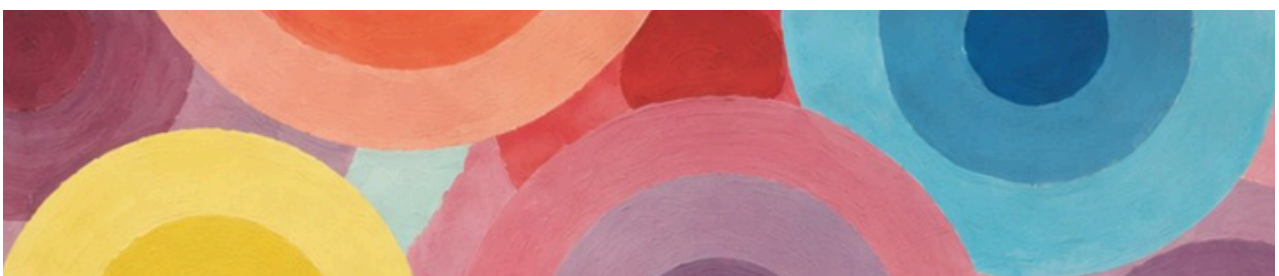
Šolski novinarji so budno spremljali dogajanje in ob veliki pomoči vseh zaposlenih na naši šoli ustvarili živopisen prikaz življenja na šoli.

Med delom je marsikoga zamikala uporaba umetne inteligence. S praktičnim delom in obiskom medijskih hiš – Radio Triglav in Gorenjski glas – smo spoznali, da se tem orodjem ni treba izogibati, temveč se moramo naučiti, kako jih pravilno uporabljati.

V času, ko umetna inteligenca prodira v vse kotičke naše družbe, novinarji čutimo dolžnost pokazati, da vendarle ne zmore vsega. Ne more začutiti prazničnega utripa, poiskati zanimivosti iz našega sveta ali ustvariti zgodb in pesmi, ki ujamejo trenutek, v katerem smo skupaj – tukaj in zdaj, le enkrat.

Tudi vam želimo, da med počitnicami, ki jih že nestrpno pričakujemo, ujamete čim več barvitih in nepozabnih trenutkov.

Šolski novinarji

INTERVJU

Ravnateljica Klavdija Kranjc Jensterle

Izboljšati se da vsako stvar

Septembra smo dobili novo ravnateljico, dolgoletno učiteljico slovenščine na naši šoli Klavdijo Kranjc Jensterle. Ker nas je zelo zanimalo, kakšna se ji zdi ta nova vloga, sva se dve novinarki oglasili v njeni pisarni.

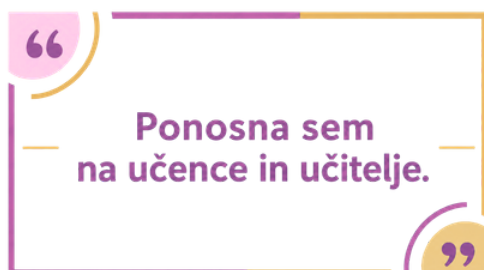
Emma Okić in Ela Vuković

Zakaj ste se odločili, da boste postali ravnateljica?

Na odločitev sta najbolj vplivali dve stvari – da sem si na svoji poklicni poti želela spremembe ter da se je sprostilo delovno mesto ravnateljice. Zdelo se mi je tudi, da imam zaupanje učiteljev, učencev pa tudi staršev.

Ali kaj pogrešate delo v razredu? Zakaj?

Samega poučevanja ne pogrešam, pogrešam pa stik z učenci. Srečevanje na hodniku se ne more primerjati z odnosom, ki ga z učenci vzpostaviš v razredu.

Kaj na naši šoli lahko pohvalite, kaj pa bi morali še izboljšati?

Naša šola ima kljub starosti zelo dobre materialne pogoje za delo. Ponosna sem pa na vse, kar je dobrega, na učitelje, ki so predani, na učence, ki so uspešni, spoštljivi in na vse dogodke, ki so na šoli dobro izpeljani. Izboljšati se da vsako stvar, tudi tako, ki je že dobra. Najbolj pogrešam večjo motiviranost učencev za šolsko delo ter medsebojno spoštovanje in sprejemanje.

Kaj je pri delu ravnatelja najtežje?

Najtežje je to, da je ravnatelj odgovoren za vse, poleg tega pa se mora dnevno ukvarjati z zakoni, pravilniki, okrožnicami oz. s papirji. Veliko raje bi bila samo pedagoški vodja, ampak to žal ne gre.

Kako je pa kaj v šoli?

Letos smo na naši šoli pripravili dan odprtih vrat za bodoče prvošolce. O izvedbi smo se pozanimali pri učiteljici Poloni Bolčina.

Tia Topić

Zakaj ste se odločili, da pripravite dan odprtih vrat?

Dan odprtih vrat smo pripravili, da bi otroci lahko pred vpisom v šolo spoznali našo šolo - učiteljice, način dela/poučevanja in prostore. Ob tem so tudi starši imeli priložnost slišati, kako poteka delo, jutranje varstvo, podaljšano bivanje, postopek vpisa ...

Ali se vam zdi, da se predšolski otroci šole veselijo ali jih je strah?

Večina predšolskih otrok se šole zelo zelo veseli. So pa tudi otroci, ki so nekoliko bolj zadržani, jih je mogoče malo strah, saj je šola nek nov prostor, ki ga še ne poznajo.

Katere dejavnosti ste pripravili za bodoče prvošolce?

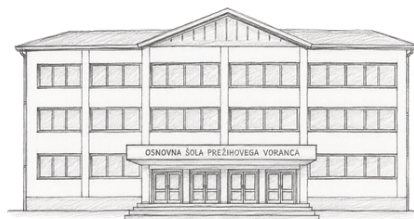
Otroci so imeli možnost igre z različnimi stvarmi: na različne načine so se igrali s črkami in številkami, ustvarjali so s kinestetičnim peskom, urili svoje prstke z različnimi finomotoričnimi aktivnostmi.

Skupaj smo se tudi veliko poigrali in večina izmed njih je bila tudi zelo pogumnih, saj so se veliko pogovarjali z nami učitelji.

Imeli so priložnost pogledati, kako poteka pouk, ogledali smo si jedilnico in telovadnico (ta jih je čisto navdušila). Sami so si lahko z različnimi ustvarjalnim materialom naredili svinčnik (ki so ga potem lahko odnesli domov), dobili pa so tudi prav posebne vstopnice za v prvi razred.

Ali je veliko otrok prišlo in kako se jim je zdelo?

Prišlo je okrog 25 do 30 otrok skupaj s starši. Mislim, da so se v naši šoli počutili zelo dobro, saj večina izmed njih sploh ni želela domov. Tudi učiteljice, ki smo ta dan pripravile, smo bile nad to novo izkušnjo zelo navdušene.

Prijaznost ti bo krila dala, vedno reci prosim in hvala!

Za učiteljico Marušo Stres, ki že vrsto let skrbi za nepozabne aktivnosti ob Tednu otroka, je vprašanja pripravila Fadila Mamić.

Teden otroka je tudi letos na naši šoli prinesel veliko veselja, smeha, ustvarjalnosti in prijetnih trenutkov za učence razredne stopnje. Skozi ves teden so se vrstile različne dejavnosti, s katerimi smo želeli učencem polepšati šolske dni ter poudariti pomen prijateljstva, sodelovanja, spoštovanja in dobrega počutja.

Letošnja poslanica Tedna otroka je bila: »Vedno reci prosim in hvala, hvaležnost ti bo krila dala.« V duhu prijaznosti in hvaležnosti smo stopnice v šolski avli polepili z besedama prosim in hvala v različnih evropskih jezikih. Tako smo učence vsak dan opominjali, kako pomembne so lepe besede in spoštljiv odnos do drugih.

Teden smo začeli z gledališko predstavo Janko in Metka, ki je učence navdušila s svojo igrivostjo in zanimivo zgodbo. Vsako jutro nas je po šolskem radiu spremljala jutranja pravljica, ki je poskrbela za prijeten začetek dneva. Učenci so z veseljem sodelovali tudi pri nagradni uganki in nestrpnostno pričakovali pravilne odgovore ter razglasitev nagrajencev.

Za gibanje in dobro voljo je poskrbel aktivni odmor, kjer smo skupaj migali in se sprostiti. V avli šole je zaživela tudi tabla hvaležnosti, na katero so učenci zapisovali prijazne misli, zahvale in lepe besede.

Posebno zanimiva je bila delavnica o samopodobi za učence 5. razredov, ki smo jo pripravili v sodelovanju z Ljudsko univerzo. Učenci so razmišljali o svojih močnih področjih, sprejemanju sebe in pomembnosti medsebojnega spoštovanja.

Najmlajše učence 1. razreda je obiskal terapevtski kužek, ki je s svojo mirnostjo in prijaznostjo pričaral veliko nasmehov in toplih trenutkov. Veliko navdušenja pa je požela tudi predstavitev Plesne šole Tržič, kjer so učenci spoznali različne plesne korake in se tudi sami preizkusili v plesu.

Teden otroka smo zaključili v športnem duhu z derbijem štafetnih iger med učitelji in učenci. Navijanje, smeh in ekipni duh so ustvarili nepozabno vzdušje ter poskrbeli za odličen zaključek pestrega tedna.

Veseli smo, da smo lahko učencem pripravili toliko raznolikih dejavnosti, ob katerih so se učili, ustvarjali, gibali in predvsem uživali. Številni nasmehi, dobra volja in pozitivna energija so nas spremljali ves teden in nas spomnili, da so prav otroci tisti, ki s svojo iskrenostjo, radovednostjo in srčnostjo bogatijo naš vsakdan. Teden otroka nam bo zato še dolgo ostal v lepem in prijetnem spominu.

Dobre zgodbe nikoli zares ne utihnejo

Inas Aličić, Ela Vuković

Kdo še ni slišal za Prežihijado? Za vsak slučaj napišemo: To je zabavno druženje, na katerem se zberejo mladi in malo manj mladi prežihovci.

Letos bo srečanje sedmih šol, ki se imenujejo po Prežihovem Vorancu, potekalo 15. in 16. 5. 2026 na Ravnah na Koroškem. Našo šolo bo zastopalo 5 učencev, ki se bodo predstavili z igro, ki sta jo pripravili učiteljici Mirjam Mandelc in Maruša Stres.

Malo pred odhodom smo med učenci preverili, s kakšnimi občutki se odpravljajo na 45. srečanja osnovnih šol s Prežihovim imenom, ki bo potekalo pod naslovom **Prežih v ogledalu časa**.

JAKA	Jaka, ali imaš tremo pred srečanjem?	Nimam, ker sem že nastopal na več prireditvah in tudi na Prežihijadi sem že bil pred dvema letoma. Vse to mi je zbil tremo, da je skoraj ni več.
ALINA	Alina, česa se najbolj veseliš?	Jaz se najbolj veselim druženja in spoznavanja novih otrok ter ogleda njihovih predstav.
TAJRA	Tajra, kako boš ostalim prežihovcem predstavila našo šolo?	Povedala jim bom, da je zelo velika, urejena in stoji na lepem, sončnem mestu. V njej delajo prijazni učitelji in drugo osebje.
DIN	Din, kakšen imaš občutek glede vaše predstave?	Predstava se mi zdi v redu, ima veliko zanimivih delov in izvedemo jo dobro, zna se zgoditi da bomo kar najboljši 😊
IZABELA	Izabela, kaj je po tvojem mnenju prednost vaše predstave?	Kot je Jaka omenil, trije imamo že izkušnje, zato bo vse skupaj za naš malo lažje. V predstavi pa dobro prikažemo Prežihov in naš čas, tudi s kostumi.

O čem pa sta pred srečanjem razmišljali učiteljci, ki sta pripravili predstavo, **Mirjam Mandelc in Maruša Stres**?

Ali ste že bili na Prežihijadi? Kakšno mnenje imate o tem dogodku?

M. Stres: Na Prežihijadi še nisem bila kot udeleženka, sem pa pred dvema letoma sodelovala pri organizaciji dogodka, ko smo ga gostili na naši šoli. Izkušnja mi je ostala v zelo lepem spominu, saj je bil dogodek odlično organiziran, prijeten in poln dobre energije. Menim, da je Prežihijada lepa tradicija šol s Prežihovim imenom, ki povezuje tako učitelje kot tudi učence ter spodbuja sodelovanje, ustvarjalnost in druženje.

Ali nam lahko kaj poveste o predstavi, ki ste jo pripravili?

M. Mandelc: Tema letošnje Prežihijade je "Prežih v ogledalu časa". Naša dramska uprizoritev je nastala po motivih del Samorastniki, Boj na požiralniku in Solzice. V predstavi se srečata preteklost in sedanost, ko literarni junaki stopijo med današnje mlade in skozi pogovor oživijo vrednote poguma, vztrajnosti, sočutja in človečnosti. Uprizoritev na igriv in simboličen način pokaže, da dobre zgodbe nikoli zares ne utihnejo.

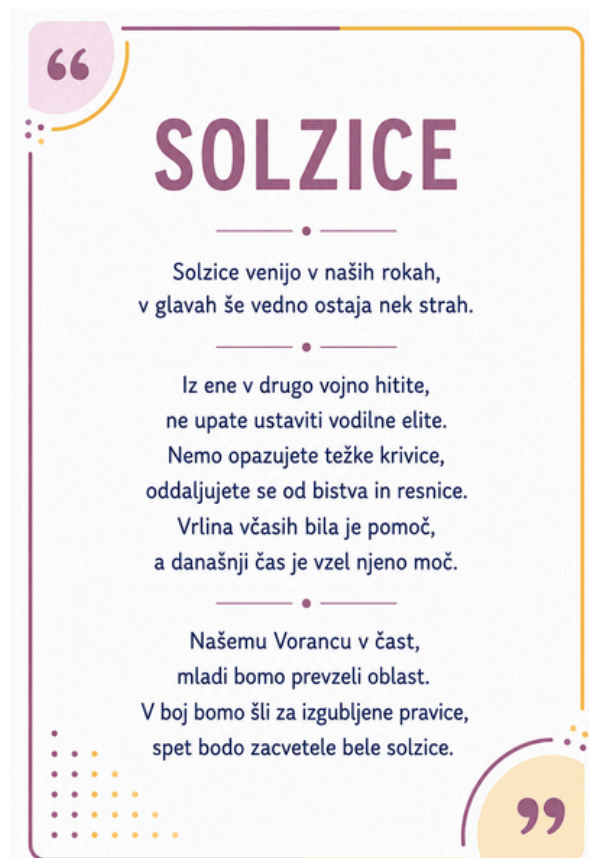
Kako ste izbrali učence za Prežihijado?

M. Stres: Učence za Prežihijado sva s sodelavko Mirjam Mandelc izbrali med člani in bivšimi člani gledališke skupine, ki jo skupaj vodiva. Pri gledaliških igrah so se izkazali z veliko mero ustvarjalnosti, odgovornosti in odrskega talenta, zato sva menili, da bodo tudi na Prežihijadi uspešno predstavljali našo šolo.

Kaj vam je bilo najtežje pri pripravljanju Prežihijade?

M. Mandelc: Največji izziv je bil napisati scenarij, ki bi sledil temi (Prežih v ogledalu časa), obenem pa bi bil zanimiv in blizu mladim.

Vsem želimo prijetno druženje in da se domov vrnejo s prijetnimi spomini in »soncem v očeh«, kot je zapisal Voranc.

Pesem učencev 8. b za literarni natačaj ob Prežihijadi

Ko avla zažari ...

Če smo v prejšnjem prispevku omenjali druženje in sodelovanje, je pravi čas, da omenimo tudi letošnji božično-novoletni bazar, ki je bil izjemen. Izvedli smo ga 9. 12. 2025 in se razveselili velikega obiska.

Bazar smo izvedli v dveh delih – prvi del je bil namenjen predvsem učencem, drugi, popoldanski del, pa je bil bolj slavnosten, obiskali so ga lahko tudi starši.

Ta del se je začel z nastopom najmlajšega pevskega zbora Žepki, nekaj učencev je tudi zaplesalo in zaželelo vesele praznike s prijaznimi mislimi, vse zbrane pa je lepo pozdravila tudi naša ravnateljica. Skupaj smo nato odštevali do prižiga lučk po celi šoli, kar je bilo res pravljичno.

Šolski novinarji smo pozorno spremljali utrip na bazarju in videli, da je bil to dogodek, v katerem so vsi uživali. Razpoloženje v avli je bilo prijetno, zbralo se je res veliko ljudi. Stojnice so bile lepo okrašene, prodajalci so bili zelo prijazni, vsem je bilo všeč, da so na stojnicah učenci. Prodajalcem je bilo delo olajšano s kupončki, da jim ni bilo treba delati z denarjem.

Kot vsako leto so bile največja uspešnica sladkarije, letos smo se lahko sladkali tudi s palačinkicami. Zelo dobro so se prodajali tudi okraski, voščilnice, svečke ... Lepe spomine so obiskovalci lahko zapečatili tudi v fotokotičku.

Na bazarju je vse potekalo brez večjih težav, saj so bile vse stvari dobro organizirane, tudi termin je bil pravi, saj so starši lahko po bazarju odšli še na govorilne ure.

Vsi, ki smo bazar obiskali, si želimo več takih dogodkov, saj šola zaživi na povsem drug način.

Nikakor pa ne smemo pozabiti tudi na zahvalo vsem, ki so sodelovali pri pripravah in vsem obiskovalcem, saj ste s svojimi prispevki zagotovo marsikomu omogočili, da si ustvari še kak lep trenutek.

Nihče ne ljubi domovine, ker je velika, temveč ker je njegova.

Amila Kajtezović, Fadila Mamić, Tia Topić, Ema Okić, Ela Vuković, Tadej Oblak

Proslave pred državnimi prazniki na naši šolo vsakič pokažejo, kako kreativni znamo biti. Vsakič znova je tudi poudarjeno, da takšni dogodki niso le nastopi, ampak tudi priložnost, da se spomnimo pomena naše zgodovine, kulture in skupnosti.

Po proslavah ob dnevu samostojnosti in enotnosti ter kulturnem prazniku smo se šolski novinarji pogovarjali z učiteljicami, ki so jih pripravljale.

O decembrski proslavi, ki so jo za učence predmetne stopnje pripravile učiteljice tretješolcev, smo se pogovarjali z učiteljico **Marušo Stres**:

V decembru prižigamo lučke, krasimo učilnice, poslušamo praznične pesmi in komaj čakamo zimske počitnice. A december skriva tudi poseben slovenski praznik – dan samostojnosti in enotnosti.

Učenci 3. razreda smo zato pripravili proslavo z naslovom »Skupaj smo Slovenija – srce decembra«. Želeli smo pokazati, da domovina niso samo zastava, himna in zemljevid, ampak predvsem ljudje, ki si pomagamo, se spoštujemo in držimo skupaj.

Naša proslava je bila igriva, zimska in polna toplih misli. Na začetku smo prižgali lučke v barvah slovenske zastave in z njimi simbolično osvetlili oder. Nato smo gledalce popeljali v leto 1990, ko so Slovenci na referendumu rekli velik DA samostojni Sloveniji. V kratki igrani točki sta nam "babica in dedek" pripovedovala, kako so ljudje takrat verjeli, da skupaj zmorejo velike stvari.

Posebej zanimiva je bila plesna točka »Slovenske barve v športu«, kjer so učenci z različnimi žogami prikazali belo, modro in rdečo barvo naše zastave in zaplesali ter prikazali športe na drugačen, ritmičen način. Oder je bil poln gibanja, glasbe in žog.

Veliko smeha pa je prinesla točka »Če bi bila Slovenija oseba«. Učenci smo si Slovenijo predstavljali kot prijazno gospo z zelenim šalom, Triglavom na glavi, košaro potice in vonjem po lipovem čaju. Imela bi veliko srce za vse otroke in bi se nasmehnila vsakemu, ki bi ji prijazno rekel: »Dober dan.«

V prazničnem delu proslave smo razmišljali tudi o tem, kako podobne so snežinke ljudem – vsaka je drugačna, a najlepše je, ko so skupaj. Zato smo ob zaključku vsi skupaj ugotovili, da je enotnost pomembna tudi danes: v razredu, na igrišču, doma in med prijatelji.

Na koncu je oder zasijal v lučkah, snežinkah in nasmehih. Skupaj smo zapeli praznično pesem in občinstvu poslali lepo misel:

»Vsaka prijazna beseda je nova lučka.
Vsak nasmeh je nova snežinka.
In vsako dobro srce naredi Slovenijo še lepšo.«

Proslava nas je spomnila, da majhne stvari ustvarjajo velike zgodbe – prijazen pozdrav, pomoč prijatelju, topel nasmeh ali lepa beseda. In prav zato smo ob koncu vsi začutili, da smo skupaj res najmočnejši.

O proslavi za učence predmetne stopnje smo se pozanimali pri učiteljici **Zdenki Kersnik**:

Moj namen je bil pripraviti proslavo na drugačen način, kot smo jo vajeni – nekaj, kar bo učenci pritegnilo – za vsa okus nekaj. Za športnike športne dosežke, za glasbenike glasbene in za plesne navdušence plesne dosežke. Idejo sem dobila ob pogledu na Guinnessove knjige rekordov v čitalnici naše šole. Pobrskala sem po spletu in seveda naletela tudi na skladbo V dolini tihi Lojzeta Slaka in na Golico Ansambla bratov Avsenik.

Dan samostojnosti in enotnosti je najboljša priložnost prikazati dosežke v Sloveniji. Učenci so pri državljanski in domovinski vzgoji razmišljali o samostojnosti in enotnosti, pri čemer jim je pomagala Ana Kersnik Žvab. Za glasbene vloške ima zasluge Metka Gregorič. Za nemoten potek tehnologije se je potrudila Petra Bremec. Proslava je bila timsko delo, vsaka izmed učiteljic je prispevala košček v mozaiku. Seveda ne moremo na proslavi brez recitacij pesmi o naši domovini.

Ker je bila proslava namenjena naši domovini, smo se spomnili zgodovinskega nastanka države in ljudi, ki v svetu pomenijo veliko glede na svoje dosežke. Nismo pozabili na slovenski jezik, ki s svojo dvojino izstopa. Tudi prikaza kulinarike in naravnih znamenitosti po posameznih pokrajinah ni manjkalo.

Težko je bilo edino prikazati najpomembnejše dosežke v dveh letih, in sicer v letih 2025 in 2026, pri čemer sem se osredotočila na naše Jesenice in okoliške kraje – imamo veliko znanih ljudi, ki so znani tudi v svetovnem merilu. Za športnike naše šole so bili pomembni športni vložki, ne samo na projektorju, tudi v živo so lahko spremljali, ne samo ritmične gimnastičarke in jazz balerine, ampak so se seznanili tudi s plesom v vrsti.

Učenci so me prijetno presenetili, saj so bili željni nastopanja in so se odlično izkazali. Poleg učencev iz 6. C, ki so se preizkusili v vodenju proslave, recitiranju, telovadnem in plesnem nastopanju, je nastopila tudi sedmošolka in osmošolci. Štirje učenci so se izkazali pri igranju na različna glasbila, za kar se zahvaljujem tudi Glasbeni šoli Jesenice.

O proslavi ob Prešernovem dnevu, ki so jo za učence predmetne stopnje pripravili naši najmlajši učenci, smo se pogovarjali z učiteljico **Mirjam Mandelc**.

Proslavo ste pripravljali s prvošolci. Ali je težko narediti proslavo z tako mladimi otroki?

Ni težko, je pa zagotovo bolj zahtevno, a otroci so s samostojnostjo res presenetili.

Kaj je bila rdeča nit vaše proslave?

Razvoj slovenske kulture skozi čas, ki smo ga uspešno predstavili s pomočjo časovnega stroja. Poudarek je bil razvoju slovenske pisave.

Kateri del proslave vam je najbolje uspel?

Celotna proslava je bila zelo uspešna, z izvedbo smo bili zadovoljni tako učiteljice kot učenci.

Proslavo pred kulturnim praznikom, 8. februarjem, je za učence predmetne stopnje pripravila učiteljica **Barbara Troha Šimnic**.

Kaj ste si izbrali za rdečo nit proslave ob Prešernovem dnevu?

Rdeča nit naše proslave je bila književnost, in sicer smo povezali preteklost in sedanost. Letos je kar nekaj okroglih obletic. 150. obletnica rojstva Ivana Cankarja, 100. obletnica smrti Srečka Kosovela in Zofke Kveder ter druge. Zato smo se odločili, da bi te avtorje predstavili in jih povezali s sedanostjo. Pri izbiri nastopajočih sem se potrudila, da so bili iz veliko različnih razredov. Niso bili nastopajoči tisti, ki običajno vsako leto nastopajo na naših prireditvah, ampak je letos veliko drugih učencev dobilo možnost za nastop na proslavi.

Kateri del proslave vam je predstavljal največji izziv?

Največji izziv nam je predstavljala tehnika in prostor, v katerem smo imeli proslavo, ker ni ravno najbolj primeren za proslave, saj gre za malo telovadnico. Največji izziv je bilo tudi sodelovanje s toliko različnimi učenci iz različnih razredov oz. kako jih dobiti isto uro na vajah, a na koncu se je vse razpletlo, kot je treba.

Srečka Kosovela so po napornem literarnem ustvarjanju s pomočjo najdenih naravnih materialov upodobili učenci 8. b.

Učitelji nas učijo za življenje

Srečanja Otroškega parlamenta so vsakič izjemna izkušnja, saj se poleg debatiranja o predvidenih temah na njih spletejo nova poznanja, odprejo nove, zanimive teme in razširijo vedenja.

Letos so se regijskega srečanja na Osnovni šoli Koroška Bela udeležili štirje devetošolci: Ervin Kazić iz 9. a, Hana Dizdarević iz 9. b, Eros Imamović Thaqi in Leon Jasenc iz 9. c.

Tema srečanj je bila enaka kot lani, in sicer: šolski sistem.

O srečanju smo se pogovarjali z **Erosom in Leonom**.

Kaj ste izpostavili kot pozitivno plat šole?

Eros: Zagotovo trud učiteljev pri razlaganju snovi. Trudijo se, da ustvarijo vzdušje, ki je polno energije, da ni zaspano, mrtvo, ampak se trudijo, da bi nam prebudili zanimanje. To je velik naša šole, ker na drugih šolah ni čisto tako.

Leon: Pozitivno je tudi to, da nas učijo za življenje. Npr. pred kulturnimi dnevi nas učitelji opozarjajo, naj se primerno oblečemo in da s trenirko ne moremo v muzeje ali v Cankarjev dom.

Kaj pa bi lahko popravili?

Eros: Naši šolski dnevi so včasih kar dolgi, zato nam odmori veliko pomenijo. Ko se zgodi, da učitelj razlaga še med odmorom, nimamo časa za počitek, pogovore ali obisk stranišča. Potem pa pridemo k drugi uri, se hitro pripravimo in že zvoni. Ko želimo še na stranišče, nam učitelj reče, da bi morali med odmorom.

Leon: Pogovarjali smo se tudi o jedilnici. Preveč je glasno, ker odmeva in smo zato med pogovori še bolj glasni, da bi se slišali, in je hitro preveč. Govorili pa smo tudi o hrani - želimo si, da bi imeli več izbire oz. da ne bi bili namazi že zmešani, da lahko potem sam kombiniraš, kaj želiš in česa ne.

Kar nekaj pozornosti pa ste namenili še eni drugi temi, to je organizacija plesa?

Eros: Ja, tudi to je povezano s stanjem na šoli. Mislim, da imamo učenci in učitelji dobre odnose, zato so nam učitelji dovolili šolski ples, ki smo ga res natančno načrtovali in vložili ogromno truda. Vse bomo dali od sebe, da bo ta ples dobro organiziran in da bo lep dogodek za vse.

Leon: Ja, to so dogodki, ki učence med sabo povežejo, kot npr. Vesela pošta. Pri takih dogodkih se vsi devetošolci skupaj trudimo in sodelujemo in to je zelo pomembno.

Šolski zvonec ob polnoči

Amila Kajtezović

V marcu je nekaj učencev 5. in 6. razreda, ki so najbolj vestno brali knjige za bralno značko, z učiteljicami Barbaro Troha Šimnic, Eriko Vidrgar in Anjo Skumavc preživelo nepozabno druženje na Andersenovem večeru branja.

Tako druženje, ki zajema tudi nočitev v šoli, pri nas že vrsto let navdušuje učence, saj se učiteljice vsako leto potrudijo z zabavnimi aktivnostmi. Letos so se odločile, da bodo v ospredje dogajanja postavile 3 ustvarjalce, ki so otrokom (tistim po starosti in tistim po srcu) odpirali vrata v svetove, kjer je vse mogoče: H. C. Andersena, Roalda Dahla in Walta Disneyja.

O utripu večera smo se pozanimali pri udeleženkah: **Juliji, Sari Seleni in Alini iz 6. c.**

Vse tri smo se veselile tega večerja in možnosti, da s prijatelji prespiš v šoli. To je nekaj, česar marsikdo nikoli ne doživi.

Učiteljice so nam povedale ogromno zanimivosti o treh pravljicarjih, nato pa pripravile še kviz. Ko so bili naši možgani ogreti, smo se lotili ustvarjanja.

Učiteljice so nam naročile, naj se lotimo ustvarjanja narobe pravljic in tako smo dobili namesto treh prašičkov tri prasce, ki jih je obiskal lovec, ki je že v pravljici o Rdeči kapici delal red, namesto sedmih palčkov so bili ob Sneguljčici trije ChatGPT-jevčki, ki so brez težav lagali kraljici, v pravljici o Pepelki pa je bilo vse obrnjeno na glavo, saj je bila Pepelka hudobna, sestri pa prijazni.

Še bolj zanimiv del je bil, ko smo svoje zgodbe zaigrali in dobili priložnost, da se oblečemo v kostume. Kdo bi si mislil, da imamo na šoli toliko različnih kostumov?

Za spomin smo si ustvarili tudi obeske z motivi iz Disneyjevih risank ali pa smo ustvarili sličice samostojno.

Po vsem tem dogajanju smo bili malo lačni, a v šoli je bil na srečo tudi naš kuhar Boško, ki je poskrbel, da nismo šli spat s praznimi želodci.

Vrhunec večera je so bile priprave na spanje v telovadnici – na kup smo dali blazine, odeje, pliškote in se prepustili filmu Matilda. Vse smo film že poznale, a občutek, ko ga gledaš v šolski telovadnici, je res nekaj posebnega.

Naše zabavne pogovore je, kot tudi v šoli, prekinil ŠOLSKI ZVONEC. Lahko verjamete, da ob polnoči v šoli zvoni zvonec!?

Andersenov večer je res nepozabna izkušnja, ki bi jo z veseljem ponovile in jo privoščimo vsakemu.

Zdrav duh v zdravem telesu

Inas Aličić, Din Raković, Ema Okić, Ela Vuković in Marko Margon

Olimpijske igre so zagotovo največji praznik športa in ker imamo na naši šoli šport zelo radi, smo šolski novinarji čutili dolžnost, da napišemo tudi kaj o tej temi.

Prve zimske olimpijske igre so priredili že pred več kot 100 leti, letošnje so bile 25. po vrsti, dogajale pa so se v Italiji. To je bilo mnogim Slovencem zelo všeč, saj so si lahko kak dogodek ogledali tudi v živo.

Slovenijo je v Italiji zastopalo 37 športnikov, ki so tekmovali v šestih panogah. Domov so prinesli 4 medalje: Nika Prevc dve, Domen Prevc eno in eno ekipa skakalcev, ki so jo sestavljali: Nika Prevc, Nika Vodan, Anže Lanišek in Domen Prevc.

Navedena imena vsi zelo dobro poznamo, a mogoče bodo nekoč imena ob medaljah komu izmed nas še bolj blizu, saj imamo na naši šoli kar nekaj športnikov, ki se bodo čez nekaj let lahko udeležili zimskih olimpijskih iger.

Obetavna hokejista na naši šoli sta **Nejc Margon in Luka Sabolić**.

Z Nejcem sem se pogovarjal Din:

Koliko let že treniraš?

Treniram že 12 let na Jesenicah, naslednjo sezono načrtujem prestop v HK Slavija, zato se bom tam tudi šolal.

Kaj te je navdušilo, da začneš trenirati hokej?

Ogled tekme v otroštvu.

Kako pogosto imate treninge in kako jih usklajuješ s šolskimi obveznostmi?

Treniramo 5-krat na teden, potem je pa običajno še ena tekma. Usklajevanje mi gre dobro, težava so bili le urniki, ko sem imel sedem ur.

Ali si kdaj razmišljal, da bi prenehal s hokejem?

O prenehanju verjetno razmišlja vsak, ko pride do kakšnih napetosti v ekipi, a na koncu pretehtajo pozitivne stvari.

Kdo je tvoj najljubši igralec?

Aleksander Ovečkin, ker je bil timski igralec in da si je upal igrati grobo igro.

Si spremljal hokejske tekme na olimpijadi? Kako gledaš na razplet?

Seveda, pričakoval sem zmago kanadske reprezentance, a je bila finalna tekma bolj pisana na kožo Američanov. Zdi se mi, da so imeli na svoji strani več sreče in naklonjenosti sodnikov.

Z Lukom Sabolićem sem se pogovarjal Inas:

Kdaj in zakaj si se odločil za hokej?

S hokejem sem začel pri 3 letih, odločil sem se zanj, ker moja cela družina igra hokej. Všeč mi je ta grobost v športu.

Kaj si občutil na prvem treningu?

Občutil sem veselje. Všeč mi je bil občutek na ledu, ko si padel, je bilo zabavno, zaradi opreme ni nič bolelo. Všeč so mi bili 'fighti'.

Hokej je znan kot grob šport. Katera je bila tvoja prva poškodba? Te skrbijo poškodbe?

Zlomil sem si zapestje., kasneje sem doživel tudi resnejšo poškodbo. Poškodbe so del športa, zato se z njimi ne obremenjujem. Te skrbi so bolj na strani staršev.

Na ledu, a v malce nežnejši vlogi, blesti tudi umetnostna drsalka **Klara Jevnik**. Z njo sva se pogovarjali Ema in Ela.

Kako dolgo treniraš umetnostno drsanje?

Začela sem pri štirih letih, torej treniram že 10 let.

Zakaj si se odločila za ta šport?

Umetnostno drsanje mi je bilo že na prvi pogled všeč. Sicer mi je potem ati govoril, da bom težko usklajevala drsanje z glasbeno šolo, nato pa sta dve starejši prijateljici z drsanja prepričali atija, naj mi pusti drsati in uspelo je 😊

Kaj ti je pri tem športu najbolj všeč, kaj ti pa mogoče ni ravno najboljše?

Težko mi je, ko kateri od učiteljev v šoli ne ve za moje obveznosti in me potem ne spusti iz šole oz. moram razlagati, da imam trening.

Najbolj me pa pri ukvarjanju z drsanjem navdušuje to, da imam zaradi njega možnost potovati po celem svetu.

Kateri je tvoj najljubši klub in igralec?

Montreal, ker je že ati navijal za njih, med igralci se mi pa najboljši zdi Aleksander Ovečkin, ker je neustrašen. Po njem ni bilo tako dobrega igralca.

Za koga si navijal v finalu olimpijski iger – Ameriko ali Kanado?

Navijal sem za Ameriko, ker sem jim privoščil, da premagajo Kanado, ki je ves čas favorit.

Katera od evropskih držav, ki je tekmovala na olimpijadi, te je najbolj navdušila?

Švedska in Finska, ker ni bilo Rusije, ki mi je sicer najbolj všeč zaradi grobe igre.

Kateri del tega športa ti gre najbolje? Kaj je tvoja prednost?

Najbolje mi grejo skoki.

Pri drsalkah vsi občudujemo kostume. Povej nam kaj o njih. So tvoji, jih lahko obdržiš?

Odvisno, če so mi zelo všeč, jih tudi obdržim, nekatere pa prodam mlajšim drsalkam iz kluba. Dresi so zelo dragi, zato si pomagamo tudi na tak način. Najbolj mi je všeč trenutni dres, ki ga uporabljam za dolgi program, ker se dobro ujema z glasbo.

Pri izbiri in idejah, kakšen dres bi rada, sem si pomagala tudi s posnetki drugih drsalk, ki so imele podobne točke in glasbo, posvetovala sem se tudi s trenerko. Šivilja, ki mi ga je izdelala, je rekla, da ga je delala z velikim veseljem, in ga končala v dveh dnevih.

Za konec prosiva še, da malce pokomentiraš drsalce na olimpijskih igrah.

Najbolj mi je bila všeč japonska drsalka Kaori Sakamoto zaradi svojega lepega drsanja in njene energije. Na ledu deluje zelo srečno, je nasmejana. Na svetovnem prvenstvu na Češkem sem jo gledala tudi v živo in ji po zmagi dala pliškota, ki ga je bila zelo vesela.

Sicer je pa vsak nastop na tako pomembnih tekmovanjih zelo stresen, kar se je videlo tudi pri drsalcu Malininu, ki je bil favorit, a je verjetno zaradi pritiska naredil preveč napak.

Z alpskim smučarjem, devetošolcem **Andrejem Radičem Stražišarjem** sem se pogovarjal Marko.

Katera disciplina ti je najbolj všeč?

Slalom, ker je zelo dinamična disciplina in bolj zabavna, čeprav je bolj utrujajoča. Pri slalomu imata tehnika in položaj telesa zelo veliko vpliva in to mi je všeč. Vsaka podrobnost šteje.

Zakaj si se odločil za ta šport?

Treniram ga že devet let. Smučati sem se naučil že pri treh letih in mi je bilo zelo všeč, potem sem se vpisal v alpsko šolo, nato pa še v klub. Preizkusil sem več športov in smučanje mi je najbolj všeč, saj na smučkah čutiš neko posebno svobodo.

Ali si se kdaj že poškodoval?

Seveda, imel sem pretres možganov, a mislim, da imam kar srečo s poškodbami, če se primerja z ostalimi.

Kaj meniš o grozljivem padcu Lindsey Vonn na OI?

Mislím, da so si ljudje to napačno predstavljali – roka se ji je zataknila za vratca, potem jo je zavrtelo in je padla na tla, to se lahko komurkoli kadarkoli zgodi. Zagotovo bi ji malce več počitka po poškodbi pred tako tekmo koristilo, a razumem to njeno veliko željo po nastopu na OI in bi verjetno naredil isto.

Talent je kot roža, cvetel bo, če ima pogoje za rast

Naši učitelji se trudijo, da vsem učencem zagotovijo čim boljše pogoje za rast, da lahko na področjih, ki jih zanimajo, na polno zacvetijo. Šolskih tekmovanj se je skozi šolsko leto zvrstilo veliko, še več je bilo uspešnih tekmovalcev, v Samorastniku pa izpostavljamo najvišji dosežek – zlato priznanje na državni ravni tekmovanja.

Tekmovanje iz znanja slovenščine za Cankarjevo priznanje je namenjeno učencem, ki radi berejo, se o prebranem pogovarjajo in tudi kaj napišejo. Letos so tekmovalci brali zgodbe, v katerih so bile predstavljene življenjske zgodbe živali.

Izjemen rezultat je dosegla osmošolka **Izabela Bremec**, ki je na državnem tekmovanju osvojila zlato Cankarjevo priznanje.

Povprašali smo jo, zakaj se je odločila, da se bo preizkusila v tem tekmovanju.

»Na to tekmovanje hodim, odkar je možno, torej od 4. ali 5. razreda, in vsakič sem bila prva na šolskem tekmovanju. Za letos sem vedela, da lahko tudi napredujem, zato je bila motivacija še večja.«

Zanimalo nas je še, kakšne cilje si je zastavila.

»Nisem pričakovala, da mi bo uspelo osvojiti zlato, ker sem se tega tekmovanja lotila bolj iz radovednosti, da vidim, kako je. Vsako leto izberejo tudi zanimive knjige in se že zaradi tega lotim tekmovanja. Letos je bilo tako na začetku vse bolj za zabavo, saj sta bili tudi knjigi taki. Ko pa sem izvedela, da grem na regijsko tekmovanje, sem se ga lotila bolj resno. Ob novici, da grem na državno pa sem se spraševala, ali to res velja zame.«

Na kratko nam je predstavila še knjigi, ki ju je morala natančno spoznati za tekmovanje.

»Knjigi sta mi bili zanimivi, ker sta napisani z živalske perspektive in to je povsem drugačno branje in doživljanje. Če bi se morala odločiti za ljubšo, je to knjiga Anje Štefan: Štiri črne mravljice, ker imam tudi sama rada rime in da se besede lepo povežejo in lepo zvenijo.«

“Na tem svetu vsak po svoje
vidi in vsak po svoje išče.”

Anja Štefan

Ker moje mnenje šteje

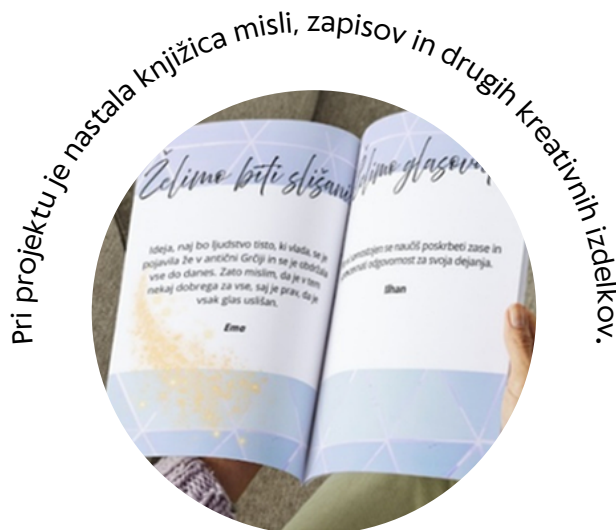
Učenci sedmih in osmih razredov so bili v letošnjem letu posebej kreativni. Sodelovali so na literarnem natečaju Demokracija skozi moje oči ter ustvarjali za dan Evrope. Prav tako so ustanavljali svoja podjetja ter razmišljali o drugih pomembnih življenjskih tematikah.

Nagrada na literarnem natečaju Odločam se – demokracija skozi moje oči

Na literarnem natečaju, za katerega so bili učenci nagrajeni s strani Zveze Sonček, so sodelovali s pesmimi, spisi ter različnimi izdelki, s katerimi so na edinstven in kreativen način upodobili svoje misli o demokraciji. Učenci sedmih in osmih razredov so pri pouku Domovinske in državljanske kulture in etike razmišljali o demokraciji. V mesecu januarju in februarju pa so sodelovali na literarnem natečaju: ODLOČAM SE – DEMOKRACIJA SKOZI MOJE OČI v okviru projekta Korak k sončku.

Vodilna misel projekta je bila: Demokracija ni le sistem ali pojem iz učbenikov. Je občutek, da naš glas šteje – ne glede na starost, izkušnje ali življenjske okoliščine. Na natečaju so sodelovale vse generacije – odrasli, mladi in učenci osnovnih šol, ki so vključene v projekt Korak k sončku. Nastali prispevki so bili osebni, domišljijski, razmišljujoči in poetični. Temo so učenci izrazili skozi kratke zapise, pesmi, misli, dialoge, ali preproste razmisleke o tem, kaj pomeni, da lahko izraziš svoje mnenje. Nastale so tudi likovne ilustracije, s katerimi se je dopolnilo misli o demokraciji.

Mentorica pri projektu in tudi profesorica predmeta **Ana Kersnik Žvab** meni, da so učenci v sklopu projekta pridobivali znanje in razvijali osebno mnenje o demokraciji, kar jim je omogočilo nov pogled in bolj široko sliko o snovi, ki se jo obravnava pri predmetu Domovinske in državljanske kulture in etike.

Kulturni mozaik ustvarjanja

ZABAVNA RUŠČINA IN DAN JEZIKOV

26. septembra vsakoletno praznujemo dan jezikov. Njegov namen je opozoriti na pomen večjezičnosti v Evropi, ohranjati jezikovno in kulturno različnost ter spodbujati učenje jezikov v šoli in tudi izven nje.

Jeziki so vez med ljudmi. Namen evropskega dneva jezikov je opozoriti na pomen večjezičnosti v Evropi, ohraniti jezikovno in kulturno različnost ter spodbujati učenje jezikov v šoli in zunaj nje.

Kljub temu, da se Rusija ne nahaja v Evropski uniji, pa spada med svetovne jezike, zato so v sklopu ruskega jezika in interesne dejavnosti Zabavna ruščina so v letošnjem letu pod mentorstvom profesorice **Ane Kersnik Žvab** ustvarjali, peli in si ogledali ruski film. Poudarilo se je pomen učenja tujega jezika ter lepoto različnih tujih jezikov po svetu. Z učenci so izpostavili različne jezike in ne samo jezikov, ki se nahajajo znotraj Evropske unije.

Nastala so tudi raznolika umetniška dela, s katerimi smo želeli poudariti glavno sporočilo tega dne, in sicer jeziki povezujejo ljudi.

KULTURNI MOZAIK NA PARADI UČENJA

Kot vsako leto, bodo tudi v letošnjem letu učenci nastopili na dogodku, ki ga organizira Ljudska univerza Jesenice, in sicer na Paradi učenja. Parada učenja se bo letos odvijala 20. maja na Stari Savi. Letošnja tematika je namenjena povezavi različnih stilov ter predstavitvi ruske kulture skozi zgodovino. Učenci so se pri pouku ruščine spoznali z zgodovino ruske kulture, prebirali knjige v ruskem jeziku ter obravnavali tudi poezijo.

Na dogodku bodo sodelovali učenci sedmih, osmih in devetih razredov, ki obiskujejo izbirni predmet ter bodo predstavili svoje znanje ruščine na kreativen način, in sicer s pomočjo glasbe. V letošnjem letu bodo pri dogodku sodelovali tudi učenci nemškega jezika in skupaj bodo predstavljali šolo s točko Kulturni mozaik ustvarjanja.

Četrto stoletje od prvih idej za Mavrico

Pred skoraj petindvajsetimi leti je učiteljica **Zdenka Kersnik** začela s projektom, ki je naši šoli v velik ponos, šolskim glasilom prispevkov v tujih jezikih, zato smo jo povprašali, kako je projekt skozi vsa ta leta rastel.

Ime izhaja iz pestrosti tujih jezikov na naši šoli, ki so se jih imeli otroci možnost učiti: angleščino kot prvi tuji jezik, nemščino in francoščino kot dva druga tuja jezika.

Učenci so radi ustvarjali že nekdanj, domišljije ni zmanjkalo. Za Mavrico so začeli ustvarjati že jeseni 2001, ko se mi je utrnula ideja, da bi prispevke otrok objavili v časopisni obliki, za kar pa je količina prispevkov prekosila obseg takratnega šolskega časopisa Samorastnik, ki je bil namenjen ustvarjalcem v slovenskem jeziku. Prva številka je izšla v šolskem letu 2001/02. Za likovno plat je poskrbela učiteljica likovne vzgoje Irena Horvat, ki je učence usmerjala pri likovnem ustvarjanju in celo ročno narisala številke jezikoslovnega glasila, kot se je takrat še imenoval.

Mavrica se je v petindvajsetih letih spreminjala glede na drug tuj jezik poleg nemščine. Izšla je celo samo v dveh tujih jezikih, v angleščini in nemščini. Že drugo leto pa je tretji tuj jezik ruščina, saj v njej ustvarjajo učenci pri izbirnem predmetu.

Že od začetka je razdeljena na tri dele: v prvem in najbolj obširnem se izkažejo učenci, ki ustvarjajo v angleškem jeziku, ki se ga začnejo učiti že zelo zgodaj. Najboljše prispevke izberemo učiteljice angleščine pri pouku angleščine.

V šolskem letu 2025/26 smo aktivne Lenna Korenjak, Katjuša Polajnar in Zdenka Kersnik. V drugem delu so prispevki, ki nastajajo v nemškem jeziku pri učiteljici Tatjani Otovič, v tretjem delu pa v ruskem jeziku pri Ani Kersnik Žvab.

Kdor vesele pesmi poje

[Naša šola je zaradi svojih pevskih zborov znana daleč naokrog, zato se spodobi, da nekaj o njih napišemo tudi v lastnem glasilu. O letošnjih nastopih smo povprašali zborovodkinjo Metko Gregorič.

Pevski zbori so bili letos zelo dejavni. Decembra so že tradicionalno s pesmijo pozdravili vse upokojene učitelje naše šole in ostale obiskovalce koncerta Tisoč iskric smo prižgali. Kolikor se da, se na koncertih povezujemo z najmlajšimi pevci in njihovo zborovodkinjo Petro Hrovat in to so tisti trenutki, ko se na odru počutimo najbolj popolno.

Decembra smo se z velikim ponosom odzvali vabilu za sodelovanje na novoletnem koncertu Pihalnega orkestra Jesenice-Kranjska Gora z Majo Keuc. To je bil velik nastop, ki nam bo za dolgo ostal v spominu.

V novo leto smo vstopili v sodelovanju s še nekaj drugimi pevskimi zbori, ki sem ga pripravila z zborovodkinjo Slavico Magdič, s koncertom Zapojmo v novo leto.

Udeležili smo se tudi območne revije otroških in ladinskih pevskih zborov Dobra volja je najbolja, s Prežihovimi Metami – učiteljskim zborom, pa na tradicionalne revije odraslih pevskih zasedb Eno pesem č'mo zapet.

Uspešno leto bomo zaključili s koncertom Kdor vesele pesmi poje 21. 5. v Kinu Železar.

Že 100 let gledaš televizijo!

Fadila Mamić, Ela Vuković, Amila Kajtezović

Naslov ni pretiravanje, je čista resnica. Letos praznujemo 100 let televizije, saj je leta 1926škotski izumitelj John Logie Baird izvedel prvi prikaz, kako deluje televizija. Napravo je poimenoval 'televisor'.

Zanimivo je, da je na isti dan na Slovenskem bil opravljen prvi radijski prenos koncerta. Na prvi televizijski prenos v Sloveniji pa je bilo treba počakati še 30 let.

Na televiziji si pogosto radi ogledamo kak film ali risanko, zato smo novinarji poiskali še nekaj zanimivih podatkov o njih.

- Film, s katerim so zaslužili največ: Avatar
- Najdražji film: Vojna zvezd iz leta 2015
- Filmi, ki so prejeli največ oskarjev: Beh-Hur (1959), Titanik (1997), Gospodar prstanov: Kraljeva vrnitev (2003)

Dober seznam za dneve, ko ti bo dolgčas, kajne?

Letos pa je posebno leto zaradi še enega razloga. Našo šolo so obiskali ustvarjalci mladinske oddaje Infodrom RTV Slovenija, da bi ob svetovnem dnevu pozdrava, ki ga praznujemo 21. 11. že od leta 1973, pripravili prispevek o pozdravljanju z učenci naše šole: devetošolci **Anayo**, **Lukom** in **Erosom**, osmošolci **Izabelo**, **Evo** in **Jakom** ter sedmošolko **Zaro**.

Govorili so o tem, kaj pomeni pozdrav, kako pozdravljajo različne osebe ... Najbolje so vse to seveda povedali oni sami in prispevek smo si z velikim veseljem že ogledali, zato smo jih novinarke raje povprašale o stvareh izza kamere.

Izabela, kako si se pripravila na nastop?

Na nastop se nisem pripravila, ker sem zanj izvedela le en dan prej. Takrat me je ravnateljica vprašala, ali bi bila pripravljena nastopiti pred kamero, ker je en drug učenec odpovedal. Bolj natančne informacije sem dobila šele tik pred snemanjem.

Jaka, si imel tremo pred kamero?

Ja, nekaj malega sem je imel, a sem se je zelo hitro rešil.

Luka, kakšen občutek si imel, ko si po predvajanju oddaje prišel v šolo.

Počutil sem se kot po navadi, kot običajen učenec, ki obiskuje osnovno šolo. Nekaj učencev in učiteljic me je pohvalilo, da sem dobro nastopal.

Eva, ti je bolj všeč biti pred kamero ali za kamero?

Zagotovo pred kamero, mislim, da za delo za kamero nimam znanja, nastopati pa mi ni težko.

Anaya, kaj ti je bilo pri tej izkušnji najboljše?

To je bil dober način, da izveš, ali ti je všeč biti pred kamero ali pa bi raje bil za kamero. Meni je bilo sprva malo neprijetno, a kasneje se sprostiš in poveš, kar je treba. Izkušnjo bi ponovila, če bi dobila priložnost.

Zara, kakšni so bili odzivi doma?

Doma so bili veseli, moji odgovori so jim bili všeč, najbolj ganjena sta bila babi in dedi, ker sem ju tudi omenila v prispevku. Vsem je bila cela oddaja zelo všeč.

Eros, kakšen je bil občutek gledati sebe na TV?

Fenomenalen, oddajo smo si ogledali skupaj z družino. V veselje mi je bilo, da smo skupaj gledali moj nastop. Ni pa se vse končalo na televiziji, naš prispevek ima tudi veliko ogledov na TikToku.

Malce daljši prispevek pa so novinarji Infodroma pripravili s šestošolcem Maticem. V njem je predstavil enega izmed svojih hobijev – ustvarjanje stripov, ki si ga deli s sošolcem Matejem.

Tudi njega smo vprašali o stvareh, ki jih v prispevku ne moremo videti.

Kaj se ti je zdelo najbolj zabavno pri celotni izkušnji?

Kar vse, razen čakanja, ki povečuje nervoznost pred nastopom.

Kako si se počutil pred kamero?

Počutil sem se normalno, ker nisem gledal v kamero. Rekli so mi, naj gledam v novinarja, zato sem odmisлил kamero. Najbolj neprijetno je bilo zaradi mikrofona, ki so ga držali tik ob mojem obrazu in sem imel občutek, da je nekdo, ki me posluša, čisto blizu mene.

Ali ste snemanje kaj ustavljali?

Ja, ustavljali smo se, kasneje so tudi nekaj stvari izrezali. Vse pač ne more priti v oddajo, žal mi je, da so izrezali dele, v katerih sem predstavljal najino skupno delo.

Bi izkušnjo ponovil?

Seveda bi. Dober občutek je bil videti, da je moja umetnina prišla v javnost.

Stoletnik medvedek Pu

Tia Topić In Ema Okić

Verjetno ni nikogar med bralci, ki ne bi slišal za medvedka Puja. Novinarji pa smo ugotovili, da je prva knjiga o njem (Winnie-the-Pooh), ki jo je napisal angleški Alan Alexander Milne, nastala leta 1926.

Medvedek Pu je torej zdaj že 100-letni izmišljeni medved, ki ni prav pameten, a je vseeno ustvaril kar nekaj pametnih misli.

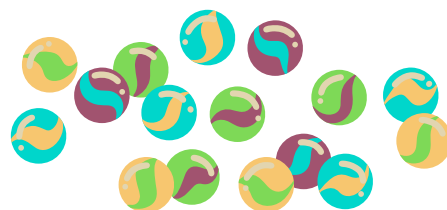
Ena najbolj znanih je v pogovoru s Pujskom:

Pu je vprašal: "Kateri dan je danes?"
"Danes," mu odgovori Pujsek.
"O, moj najljubši dan!"

Medvedek Pu je igračka Christopherja Robina, ob kateri odrašča in spoznava svet. Tudi vsak od nas je imel vsaj eno, ki mu je nudila tolažbo, ga učila in zabavala.

Zgodovinarji pravijo, da so igrače verjetno stare kot človeštvo, vendar so bile nekoč precej drugačne kot danes. V preteklosti so bile večinoma narejene iz lesa, blaga, kamnov ali koruznega ličja. Otroci so se igrali s punčkami iz cunj, lesenimi vozički, frnikolami in žogami, ki so jih pogosto izdelali kar doma.

Čeprav so se igrače skozi čas zelo spremenile, njihov namen ostaja podoben. Otrokom pomagajo pri učenju, razvijajo domišljijo, ustvarjalnost in spretnosti ter prinašajo veselje. Dobra igrača ni nujno najdražja ali najbolj moderna.

Veliko otrok si najbolj zapomni prav tiste igrače, ki so povezane z lepimi spomini – na primer darilo staršev, plišasto igračo za spanje ali igračo, s katero so se igrali skupaj s prijatelji. Zato imajo igrače pogosto posebno mesto v otroštvu in ostanejo v spominu še dolgo po tem, ko odrastemo.

O najljubši igrači smo povprašali naše prvošolčke in devetošolce in njihovi odgovori potrjujejo misel, da je najljubša igrača pogosto preprosta, a povezana s prijetnimi občutki iz otroštva.

NAJLJUBŠE IGRAČE PRVOŠOLČKOV

Aurora

Moja najboljša igrača je punčka. Ima kratke lase in roza oblekico. Igrača mi je všeč, ker jo imam že od rojstva.

Julija

Moja najboljša igrača je barbika, njena oblekica je modra, lase ima kratke in zelo so lepi. Rada imam to igračo, ker ima moja najljubšo barvo.

Asija

Moja najboljša igrača so kocke, ker jih lahko sestavim in so različne barve. Rada jih imam, ker se z njimi lahko ustvarja.

Sofija

Moja najboljša igrača so lego kocke. So različne barve z njimi lahko delam hiše.

Sofia

Moja najboljša igrača je plišasta lutka, ima roza oblekico, roza dolge lase. Rada jo imam, ker sem jo dobila, ko sem bila majhna.

Leon

Moja najboljša igrača je LEGO Technic, rad jih sestavljam. Najoolje je to, da se lahko premikajo.

Maria

Moja najboljša so kocke, različne barve imajo, iz njih rada delam živali. Imam jih rada, ker ustvarjam iz njih.

Amar

Moja najboljša igrača je Labubu, ki je zlate barve. Rad ga imam, ker se igram z njim, spim z njim in tudi ker mi ga je mami kupila.

Ajan

Moja najboljša igrača je Labubu, ki je zelene barve. Mami mi ga je kupila in zato mi je všeč.

Luka

Moja najboljša igrača je avto. Majhen je, in ga rad vozim po mizi. Mami mi ga je kupila, všeč mi je, ker je lep.

NAJLJUBŠE IGRAČE DEVETOŠOLCEV

Lara

Moja najljubša igrača je bil velik plišast slon, vedno sem ga imela na postelji in spala z njim. Sive barve je in ima dolga ušesa.

Nik

Moja najljubša igrača je bil avto, bil je rdeče barve. Z njim sem se igral na vrtu, pogosto pa tudi v pesku.

Lea

Moja najljubša igrača je bila barbika, imela je zelo lepe dolge lase, ki sem jih rada barvala ter premikajoče noge, roke in glavo. Všeč mi je bila, ker sem ji lahko delala različne frizure.

Elina

Moja najljubša igrača iz otroštva je dojenček temne polti in mi je zaradi tega bil najzanimivejši. Imela sem ga zelo rada, zato je šel povsod z menoj.

Lana

Ko sem bila majhna mi je najljubša igrača bila plišasta princeska, saj me je spominjala name. Imela je rjave oči in rjave lase. Poleg tega je imela na sebi rumeno obleko, na nogah pa bele balerinke.

Amila

Moja najljubša igrača je bil plišast medvedek. Bil je bel in zelo velik z rdečo kapico. Bil mu je najljubši, ker je bil večji od mene in sem se vedno božala z njim. Zdaj, ko sem starejša mi ni več zanimiv.

Ahmed

Moja najljubša igrača je bila žoga. Z njo sem se največ igral, ker sem zelo rad gledal in igral nogomet.

Armin

Moja najljubša igrača je bil Beyblade. Bil je rdeče in sive barve. Všeč mi je bil ker sem imel tudi areno, in sva se z bratom zmer igrala.

Ilhan

Moja najljubša igrača je bil plišast medvedek, ki ga imam še dandanes. Majhen je in modre barve, na sebi ima modro majčko.

Harun

Moja najljubša igrača je bil Spiderman. Bil je plišast in rdeče barve. Z njim sem spal in rad sem gledal njegove risanke.

Gledališče je laž, ki nam pomaga doumeti resnico

Na naši šoli uspešno delujejo gledališke skupine v okviru interesnih dejavnosti in izbirnega predmeta, imamo pa tudi učence, ki aktivno sodelujejo v Gledališču Toneta Čufarja. Po odmevni mladinski predstavi Čez črto smo govorili z igralkama z naše šole – **Evo Glavič in Lejo Jerman**.

Eva je naprej na kratko opisala predstavo.

Predstava govori o problemih najstnikov v domačem okolju in šoli ter se brez zadržkov dotakne tudi težav z alkoholizmom in uporabo vejпов. Predstavlja like, ki jih ne sprejemajo zaradi drugačnosti in se utapljajo v občutkih osamljenosti.

Leja je predstavila odzive publike.

Gledalci so bili po predstavi zelo čustveni. Izvedela sem, da je marsikoga tako pretresla, da je tudi zajokal.

Obema smo postavili tudi vprašanja, koliko časa delujeta v gledališču in kako to delo vpliva na njiju.

Eva: V gledališču igram že štiri leta, imela sem zelo različne vloge. Zelo pri srcu mi je trenutna, ker od mene zahteva zelo močna čustva na odru, po drugi strani pa mi je bila vseč tudi vloga lisičke v predstavi, ker sem tam lahko igrala drugače kot običajno. Največkrat namreč igram zlobne like, takrat pa sem bila lahko malo prestrašena, vesela.

Na splošno mi pa gledališče pomaga pri izražanju, saj več berem in lepše znam kaj povedati.

Leja: Tudi jaz igram štiri leta, v prvi predstavi sva bili skupaj. Na svoje vloge gledam različno, trenutna mi je zanimiva, saj predstavljam nek 'emo' lik, povsem v črnem, prejšnja pa mi ni bila tako vseč, ker sem morala igrati 'piflarko'. Tudi igranje v prvi predstavi mi bo ostalo v spominu, saj sem igrala dve različni vlogi in bila veliko časa na odru. Predstava je bila zelo živa, peli smo in plesali in takrat, ko sem bila stara sedem let, mi je bilo to odlično.

Gledališče mi je tako vseč, ker lahko tam izrazim vsa svoja čustva, tudi na vajah se usedemo v krog in se pogovarjamo o vsem. Obdana sem s starejšimi prijatelji in mi marsikaj pomagajo razumeti.

Pobeg v svet zgodb, ki je brez meja

Amila Kajtezović, Marko Margon, Deana Karakaš in Ajna Džinić

Novembra so imeli naši četrtošolci in petošolci prav poseben kulturni dan, preživeli so ga namreč s pravo pisateljico. Obiskala jih je Ksenija Majcen in jim predstavila svojo avtobiografsko zgodbo **Pobeg brez meja**.

Učenci so z velikim navdušenjem prisluhnili opisom Nemčije, ki je bila razdeljena na dva dela, in posebnostih Vzhodne Nemčije, kamor se je pisateljica preselila pri sedmih letih.

Učiteljica **Petra Hrovat**, ki je organizirala to srečanje je z velikim veseljem opazovala, kako je pisateljčino pripovedovanje spodbudilo učence, da so začeli predstavljati svoje zanimive pustolovščine.

Učenci izbirnih predmetov šolsko novinarstvo in šolski radio smo gospo Majcen po srečanju prosili še za kratek pogovor o ustvarjanju in življenju v tujini.

1. Zakaj ste se odločili pisati o svojem otroštvu in kako lahko po vašem mnenju vaša zgodba pomaga današnjim otrokom?

Odločitev sploh ni bila moja, bila je ideja od prijateljčinega brata. Rekel je, da je zgodba zelo 'luškana' in da bi jo bilo treba zapisati.

Sicer pa je zgodba zgodovinsko zelo zanimiva, saj se dogaja v drugem času, v drugem okolju in tega okolja zdaj ni več, ker je bil to čas železne zaves.

2. Kako so na vašo odločitev o zapisovanju družinske zgodbe gledali vaši bližnji? Tudi njih namreč omenjate v svoji knjigi.

Najprej jim sploh nisem povedala, da kaj pišem. Potem sem jih začela spraševati, kaj se je dogajalo takrat, ker zaradi svoje starosti nisem vedela določenih stvari, in so mi pomagali. Moja nemška prijateljica, ki ima pomembno vlogo v tej knjigi, niti ostali niso imeli nič proti.

3. Kako lahko pojasnite naslov knjige, ne da bi razkrili preveč o zgodbi?

Veliko otrok pobegne iz šole, doma, vrtca, tem smo slišali tudi danes od vaših učencev. Mislim, da beseda pobeg ni nenavadna, je pa zelo splošna za otroštvo.

Brez meja, drugi del naslova, je pa malo bolj skrivnosten. Deluje ravno nasprotno od dogajalnega prostora in časa – Vzhodne Nemčije, ki je imela stroge meje.

Tisti, ki radi berejo jo bojo prebrali, tisti, ki pa jih branje ne zanima, naj začnejo in če jim prvih deset strani ne bo všeč, jim ni treba več brati naprej. Sicer pa ljudje, ki so jo prebrali, pravijo, da je knjiga napeta in da se z lahkoto bere.

4. Kaj se vam zdi najtežje pri pisanju? Lahko svetujete našim učencem, kako naj se lotijo pisanja.

Samo pisanje se mi sploh ne zdi težko, včasih je malce težje začeti in zbrati misli, a pri avtobiografskem pisanju vse to lažje steče, ker se ti ni treba izmišljevati, saj se je vse to res zgodilo. Težji del pa je potem, ko dobiš založnika, če ga sploh dobiš. Zame, ki sem bila do takrat povsem neznana avtorica, je bil že to velik dosežek.

Potem pa se začne težko delo – glavni urednik prebere knjigo in predlaga spremembe, zame je to pomenila, da sem morala knjigo napisati skoraj na novo. Drugi težji del pa je lektoriranje knjige. Veliko časa sem preživela v drugih državah in obiskovala slovensko šolo samo pet let, zato moja slovenščina v pisni obliki ni tako pravilna, kot bi morala biti. To je razlog, da je bil proces lektoriranja kar velik zalogaj.

Če imajo učenci idejo, da bi nekaj napisali, naj se spomnijo neke svoje pustolovščine in enostavno poskusijo.

5. Pri osmih letih ste se znašli v Nemčiji, nemščine pa niste znali. Tudi na naši šoli je nekaj učencev, ki ne znajo slovensko. Kako so vam pomagali, da ste se bolje počutili v šoli in kaj bi še lahko storili, da bi vam olajšali vključevanje v novo okolje?

V bistvu so mi pomagali samo starši in moj dedek, ki je z nami živel, s pogovorom. Zunaj doma pa sem se morala prilagoditi okolju. Vaši učenci, ki so še dokaj mladi, kot sem bila jaz, 7 let stara, bodo zagotovo, kljub temu da se bojijo in jim je nelagodno, čez nekaj mesecev že govorili slovensko.

Za starejše otroke pa težko povem, a vem, da se je po določeni starosti veliko težje učiti novega jezika. Če govorim iz svoje izkušnje: ko smo prišli v Berlin, sem bila stara sedem let in govorim tako dobro nemško, da vsi mislijo, da sem Nemka, v Ameriko pa smo prišli pri mojih šestnajstih in se dobro znala angleško, saj sem imela tudi v gimnaziji intenzivno angleščino, ampak Američani slišijo, da nisem rojena v Ameriki, čeprav gladko govorim angleško in kak Evropejec nikoli ne bi slišal kakega tujega prizvoka v mojem govoru.

Pri vključevanju v novem okolju bi ostali težko storili kaj, saj je bilo tako, kot je bilo, povsem v redu. Pustili so me spoznavati okolje na svoj način.

Vedno merimo malce višje

Fadila Mamić, Ema okić, Dajana Bubulj, Deana Karakaš in Ajna Džinić

Sedmošolci so 22. 4. 2026 preživeli nepozabno uro z Darkom Đurićem, paraolimpijcem in motivacijskim govornikom. Učencem je nazorno predstavil, da z vztrajnostjo, iskrenostjo, hvaležnostjo in humorjem lahko dosežemo veliko.

Učenci so bili nad njegovim nastopom navdušeni, zbrali smo nekaj odzivov učencev 7. a:

Po skupnem pogovoru si je naš gost vzela še nekaj časa, da je odgovoril na vprašanja, ki so jih pripravile novinarke šolskega časopisa in šolskega radia: Ema, Fadila, Deana, Dajana in Ajna.

Kaj vas je spodbudilo, da ste se odločili napisati knjigo? Ste v šoli radi brali?

Ja, v bistvu sem zelo rad bral in prebral veliko knjig, z enim sošolcem sva celo tekmovala, kdo jih prebere več. Tako sva imela recimo od 3. do 5. razreda vsako leto po 30 štampiljk, ostali pa po 3 ali 4. Midva sva se še prepirala, ali knjige iz zbirke Pet prijateljev lahko štejemo kot posamezne ali skupaj kot eno knjigo.

Res sem rad bral, a pisanje je drugo. K temu me je spodbudilo spraševanje ljudi, ali bom kdaj opisal svojo zgodbo na papir. Čez nekaj časa sem se tega lotil in nastala je ena 'fajn' knjiga.

Na kateri svoj dosežek ste najbolj ponosni?

Zagotovo sem najbolj ponosen na to, da sem samostojen in da lahko živim takšno življenje, kot ga živim. In to mi omogoča tudi vse druge dosežke.

Če bi lahko mlajšemu sebi dali en nasvet, kaj bi to bilo?

Pogosto se sprašujemo, kaj bi lahko spremenili v življenju, ampak dejstvo je, da nobene stvari ne moremo spremeniti. Če pa bi lahko, bi mlajšemu sebi rekel, naj se za kakšne stvari manj obremenjujem. Čim bolj uživati v življenju in se manj obremenjevati – včasih kakšna stvar uspe, včasih pa pač ne, a življenje gre naprej.

Mladi se močno obremenjujemo z mnenjem drugih. Kako ste vi to presegli?

Tudi jaz sem se velikokrat obremenjeval zaradi tega, ampak sem se sčasoma naučil, da ne glede na to, kaj narediš, nikoli ne moreš vsem zadostiti. Vsakič lahko pride nekdo, ki ima drugačno mnenje ali pričakovanja, zato je treba slediti sebi in svojemu srcu. To je najbolj pravilen način in tako prepoznaš ljudi, ki te imajo radi in te sprejemajo takega kot si in ne le takrat, ko ustrezaš njihovi predstavi o tebi. Taki ljudje potem tudi ostanejo ob tebi, tisti, ki bi te spreminjali, tako da bi njim ustrezal, pa odidejo in prav je tako.

V svoji karieri ste si postavljali visoke cilje. Kako visoko lahko merimo pri postavljanju svojih?

Prav je, da si postavljaš visoke cilje, saj pravi rek: »Samo nebo je meja.« Enkrat nam je tudi neka učiteljica rekla, naj si cilje postavljamo tako, kot streljamo z lokom – vedno merimo malce višje, ker puščica med letom rahlo pade. In tako si, če želiš doseči tretje mesto, za cilj postaviš prvo ali drugo, da potem zagotovo osvojiš vsaj tretje.

Že tradicionalno pa šolski novinarji našim zanimivim gostom 'dajemo petke' – 5 kratkih vprašanj, na katera morajo odgovoriti čim hitreje.

Prva asociacija na Jesenice?

Hokej.

Kateri predmet bi uvedli v šole, če bi lahko izbrali karkoli?

Skrb za samozavest.

Katero pravljico ste imeli najraje?

Pšenica – najlepši cvet, ker nas uči spoštovanja do starejših, od katerih se lahko mnogo naučimo.

Če bi lahko s časovnim strojem odpotovali v preteklost ali prihodnost, kaj bi izbrali?

V prihodnost ne, saj se mi zdi, da se že tako prehitro staram, v preteklosti bi se mogoče vrnil v obdobje pred paraolimpijskimi igrami, da bi si lahko rekel, naj se manj obremenjujem zaradi rezultatov in se osredotočim na tisto, kar je res pomembno – odnosi in prijatelji.

Če bi se morali spremeniti v žival, katero bi izbrali?

Orla.

Barve imajo moč

Fadila Mamić

Ste kdaj slišali, da barve lahko vplivajo na naše počutje in naše misli in se tega največkrat sploh ne zavedamo? Obstajajo po strokovnjaki, ki raziskujejo, kakšno moč ima posamezna barva.

Rdeča je najmočnejša barva in ni naključje, da jo podjetja uporabljajo pri oglaševanju akcij, saj spodbuja občutek nujnosti in pritegne pozornost, uporabljajo jo tudi drugje za opozorila. Tudi učiteljice z njo označujejo napake. 😊

Nasprotna rdeči je zelena barva in ta nas pomirja, ker jo povezujemo z naravo.

Tudi modre barve je veliko v naravi (nebo, morje), zato nas tudi ta pomirja. Ob njej se počutimo prijetno in vzbuja zaupanje, zato jo pogosto uporabljajo banke, zavarovalnice in zdravstvene ustanove, da ustvarijo občutek varnosti in stabilnosti.

Z raziskovanjem barv lahko razložimo tudi našo barvito šolo. Prvo nadstropje je rumeno. To barvo povezujemo s soncem, zato nas zbudi in spodbuja razmišljanje. To je verjetno dober začetek šolskega dneva. Ko pridemo v drugo nadstropje, smo pripravljani na akcijo – rdeča barva. V tretjem nadstropju nas objame modrina, ki nas pomiri in spodbuja ustvarjalnost. Je kar dobro, da sta v 'modrem' nadstropju učilnici za likovno in glasbeno umetnost.

O barvah so razmišljali tudi učenci 6. c razreda in ustvarili nekaj pesmi.

MODRA

Modra je barva neba,
morja in deževnega dneva.
Vidimo jo povsod v naravi,
kjer zdušje popravi.

Modre so moje oči,
modro se zjutraj blešči.
Modra barva rada imam,
ker jo vidim prav vsak dan.

Maja Noč 6.c

Vijolična

Vijolična je neskončna barva
polna srebra in zlata.
Vijolične so polne sanj,
vidiš jo, ko se potopi vanje.

Metulji po nebu vijolična leti,
vijolica v bavi lepo cveti.
Vijolična v sebi polno življenja ima,
skrivnosti dobro skrivati zna.

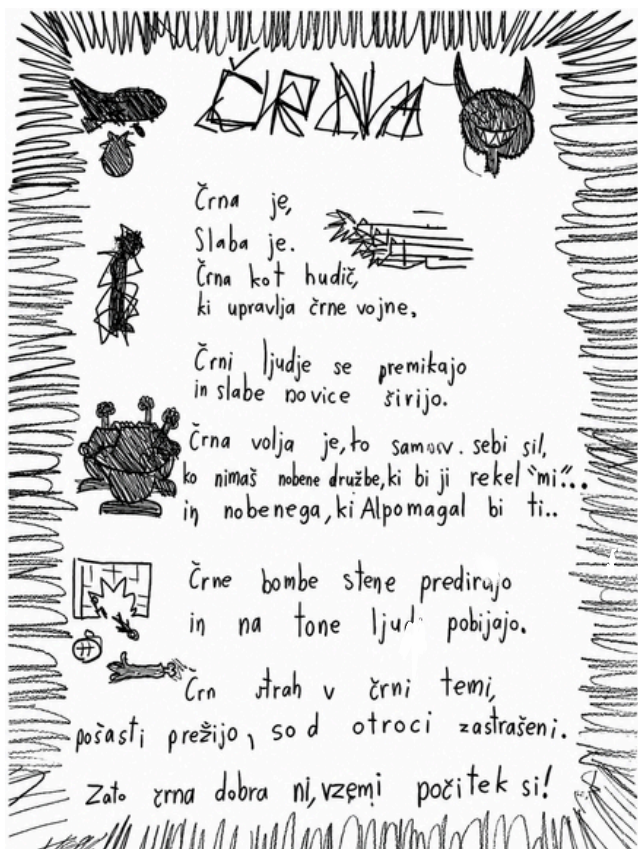
Julija Šembolec in Lara Lebi
Štorec.

MODRA

Modra je barva sveta.
Ko dotikam se neba,
se počutim kot doma.

Modre so tvoje oči,
ki zvesto sledijo mi,
in ko vse se mi hudo zdi
ti ob meni si.

Iza Muratović 6.c

Matic Vister, 6. c

NE VIDIMO JE ENAKO

Ta barva, ki se vsemu
 dolgočasna zdi,
 ta barva meni
 najmočnejša čustva prebudi.

Barva zdi kot tema se,
 a lahko luč na koncu tunela je.
 V nekem obdobju je njo vidimo,
 v drugem pa le njo sovražimo.

Vedno z njo končalo se bo,
 ker vedno prevladala bo.
 Proti z mavrico se kot prava botka,
 a na koncu nikoli ne razjoka.

Alina Dizdarević, 6. c

Učenci 6. c so veliko ur oddelčne skupnosti namenili pogovorom in ustvarjanju o prijateljstvu, medosebnih odnosih ter vrednotah in med drugim so nastale tudi spodnje družinske pesmice.

Kregava se noč in dan,
a edina sestra si,
ki jo imam.

Ko veselje odmeva,
sovraštvo sameva.
Ko dolgočas mi je
ti si rešitev za vse

Ko te vidim,
od veselja poskočim,
ko odideš,
solze točim.

Jona Cetinski 6.c

Če imaš mlajšega bratca, težko je,
doma od njegovega rojstva je pestro za vse.
Vsak jok in stok preživljaš ti,
ker starejši si, vse se njemu oprusti.

Prvo bedarijo naučiš ga ti,
očka se njegovim traparijam smeji.
Ko pride mami, se razjezi,
ker vidi, da od čokolade umazani smo vsi.

Moj bratec poseben je res,
druži naju posebna vez.
Povezana sem z njim močno, ne malo
in tako za vedno bo ostalo.

Alina Dizdrarević, b. c

Učenci 2. c so se urili v pripovedovanju, a ne kar kakršnemkoli - ustvarili so:

Zgodba od A do Ž

Anja je odšla na izlet.

Bila je zelo vesela.

Cel dan je potovala.

Čakala je taksi.

Deževalo je.

Eno uro je čakala taksi.

Fige je imela s seboj, da ne bi bila lačna.

Gledala je skozi okno avtomobila in opazovala mesto.

Hiše so bile različnih oblik in barv.

In končno je prispela v toplice.

Joj, toplice so bile zaprte!

Kaj pa zdaj?

Lahko bi šla na Bled!

Minilo je veliko časa, preden je prišla na Bled.

Najprej si je ogledala Blejsko jezero.

Opazovala je race in labode.

Priplul je čoln.

Ribič je lovil ribe.

S čolnom se je odpeljala na otok.

Šla je na sprehod po otoku.

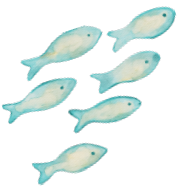
Tekla je do zvončka želja.

Ustavila se je in rekla: »Uuuu, le kaj naj si zaželim?

V jezeru bi se kopala!«

Zelo je bila mrzla voda.

Žaba je skočila iz vode v lonec in zgodbice je konec.

Zgodbe imamo radi ne glede na leta. Nekaj so jih napisali tudi sedmošolci, ko so morali razmisliti, kako bi na način starih pripovedk oz. bajk razložili nekaj naravnih znamenitosti naših krajev.

Jelenkamen

Pred davnimi časi, ko so se po vrhovih Karavank in Mežakle še sprehajali bogovi in boginje, sta se dve sestri boginji prepirali, kako bi poimenovali nek čuden vrh, s katerega je bil najlepši razgled.

Prva sestra ga je želela poimenovati Jelen, saj je an svojih jutranjih sprehodih vsakokrat tik pod vrhom opazila vsaj enega jelena. Druga boginja pa se s tem ni strinjala. Želela ga je poimenovati po njem in ne po nekom drugem, zato je vztrajala, da se imenuje Kamen, ker se je že od daleč lahko videl kamnit vrh. Nikakor nista prišli do imena, s katerim bi bili obe zadovoljni. Čez čas je prišla njuna mati in ugotovila, da se sami nikoli ne bosta mogli dogovoriti, ter predlagala, naj obe imeni združita in naj se vrh imenuje Jelenkamen.

Sestri sta se odločili za to ime in od takrat ga vsi imenujejo tako.

Mia Šolak, 7. c

Hrušica

Nekoč so v majhni vasi živeli velikani ali ajdi. Bili so prijazni in radi so pomagali.

Nekega dne je en ajd odšel na pot. Hodil je dolgo časa in prišel v kraje, ki jih ni poznal. Ustavil se je ob nekem drevesu in videl drobno vilo, ki se trudi dobiti sadež z drevesa. Velikan je prišel bliže in utrgal sadež. Zelo lepo je dišal in velikan ga je dolgo časa gledal, saj ga je prvič videl. Začutil je lakoto in skoraj bi ga pojedel, a se je spomnil na drobno vilo. Dal ji je sadež in odšel naprej.

Ko se je vrnil domov, je močno pihalo in deževalo. Naslednje jutro so videli, da je na robu njihove vasi čez noč zrastle ogromno dreves z neznanimi sadeži. Ajd, ki je prišel s poti, je ugotovil, da so to taki sadeži, kot tisti, ki ga je dal vili. Spoznal je, da je ta sadež hriška in da je nagrada za njegovo prijaznost.

Od takrat najprej se ta vas imenuje Hrušica.

Klara Penev, 7. c

Golica

Nekje v Karavankah je živela velikanka, ki je bila hči boginje rož. Tudi sama jih je imela rada in jih je pričarala na marsikaterem travniku. Najraje je imela narcise in na travnikih jih je bilo polno.

To pa je motilo pastirje, saj so bile narcise za njihovo živino strupene. Ker je velikanka rože širila povsod naokrog so se pastirji tkao razjezili, da so jo začeli kamenjati. Ko so jo ublili, so jo zasuli s kamenjem. Ta kup je bil velik kot hrib in kmalu ga je prekrila trava. Dreves pa ni bilo, zato so hrib poimenovali Golica.

Pastirji so bili veseli, ker velikanke ni več in so lahko pasli svojo živino po vseh travnikih, a spomladi je velikankina moč pričarala na Golici toliko narcis, kot jih ni nikjer drugje. Zaradi te velikanke je naša Golica zanan po celem svetu.

Zara Čamdžić, 7. c

Ko zaslišim
ta sladek stroški smeh
se spominjam.

Zvoki morja te
pomirijo, stari stres
odplava daleč.

Zvok, ki ga slišim
na vrtu je zvok ptic, ki
me navdahuje.

Ko sem na morju,
zaslišim valovanje,
odnese me stran.

